

Arrest

nr. 215 051 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEMPINAIRE
Koning Leopold I - straat 27
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2018 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2013 dient de verzoeker, samen met zijn echtgenote en hun kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag voor alle leden van verzoekers gezin onontvankelijk wordt verklaard.

De onontvankelijkheidsbeslissing van 6 mei 2014 werd evenwel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd (RvV 28 april 2017, nr. 186 307).

Op 8 februari 2018 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om verzoekers echtgenote en hun kinderen te machtigen tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 8 februari 2018 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in hoofde van de verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren.

Deze weigeringsbeslissing is de thans eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2013 werd ingediend door :

F., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te G. op (...)1958

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene op datum van 12.10.1998 asiel vroeg in België maar dat dit geweigerd werd op 08.06.1999. Op datum van 19.04.2000 diende betrokkene een aanvraag tot vestiging in in functie van zijn Belgische echtgenote. Betrokkene werd hierop gemachtigd om zich te vestigen in het Rijk. De echtscheiding tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote werd uitgesproken op 03.03.2011 en op datum van 20.04.2002 trad betrokkene te Pakistan in het huwelijk met mevrouw S. B. (R.R. ...). Mevrouw S. diende een aanvraag tot vestiging in op 23.01.2004 op basis van haar huwelijk met betrokkene en werd gemachtigd om zich te vestigen in het Rijk. Zijn oudste dochter A. I. (R.R. ...) diende eveneens een aanvraag tot vestiging in op dezelfde datum op basis van haar verblijfsgerichte vader en kwam samen met mevrouw S. (haar stiefmoeder) naar België. Uit het tweede huwelijk van mijnheer werden acht kinderen geboren, allen in België.

Het eerste huwelijk van betrokkene werd echter vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door het Hof van Beroep te Gent op 26.11.2009 waarop het verblijfsrecht van alle familieleden op datum van 03.08.2010 werd ingetrokken.

Op datum van 12.08.2014 diende het hele gezin een aanvraag 9ter in op basis van de medische problematiek van hun zoon A. (°23.03.2014). Zij verkregen op basis hiervan een tijdelijke verblijfsmachtiging op 29.09.2014 en werden op datum van 20.10.2014 in het bezit gesteld van een A-

kaart, geldig tot 07.10.2015. Op datum van 05.10.2015 werd de verlenging van hun tijdelijke verblijfsmachtiging geweigerd, de RVV vernietigde deze beslissing echter op 05.10.2015 waarop een nieuwe beslissing tot weigering van hun verblijfsmachtiging werd genomen op 07.12.2017.

Allereerst stellen we vast dat het huwelijk van betrokkene waardoor hij gemachtigd werd zich in België te vestigen strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Betrokkene heeft de Belgische procedure voor gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan elf jaar gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Bovendien blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene werd namelijk veroordeeld door het Hof van Beroep te Bergen op 21.11.2017 tot een gevangenisstraf van zes maanden voor vereniging van misdadigers en witwassen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene onder de dekmantel van de door hem (mede) opgerichte vennootschap A. W., verschillende nachtwinkels uitbaatte, daar verschillende personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving en waarbij een deel van de opbrengst verduisterd werd door het vervalsen van de rekeningboeken en door het geld naar het buitenland te versturen (per vliegtuig of auto en later via rekeningen van derden). Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde en vormt een actueel en ernstig gevaar voor onze openbare orde.

Betrokkene haalt aan dat al zeer lang in België verblijft, dat alle sociale banden met zijn land van herkomst doorgeknipt zijn en dat hij niet langer als buitenstaander in de Belgische gemeenschap gezien kan worden. Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 1998 in het Rijk verblijft. Echter, hij is geboren en getogen in Pakistan waar hij meer dan 40 jaar verbleef. Betrokkene haalt aan dat alle sociale banden met Pakistan zijn doorgeknipt maar hij legt hiervan geen bewijzen voor. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst daar hij pas op 40-jarige leeftijd zijn land van herkomst verliet, en hij ook aldaar terugkeerde om te huwen in 2002. Het lijkt ons dus onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Verder meent betrokkene dat hij zich hier goed integreerde en hier verschillende handelszaken oprichtte en waarvan hij eveneens een arbeidscontract voorlegt.

Het is verbazend dat betrokkene het feit dat hij hier verschillende handelszaken oprichtte als element van integratie aanhaalt, want uit het arrest van het hof van Beroep blijkt dat net deze handelszaken gebruikt werd als dekmantel om geld wit te wassen. Verder legt betrokkene geen enkel integratiestuk voor. Ondanks zijn verblijf sinds 1998 legt betrokkene geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, buiten dus de oprichting en uitbating van de handelszaak als dekmantel voor de criminele organisatie waarin hij een sleutelrol vervulde. Zijn opgebouwde banden met België, waarvan betrokkene ondanks zijn jarenlange verblijf dus geen enkel bewijs voorlegt, wegen aldus niet op tegen het ernstig en actueel gevaar door hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene beroept zich op het internationaal Verdrag voor de rechten van het kind, met name op artikels 2, 3, 9, 16 en 28 waarbij hij benadrukt dat zijn kinderen hier al jaren schoollopen. Allereerst merken we op dat zijn echtgenote en kinderen het voorwerp zijn van een beslissing tot tijdelijke verblijfsmachtiging in het kader van huidige aanvraag 9bis maar dat betrokkene door het ernstige en actuele gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, geen verblijfsmachtiging kan worden toegestaan. Zijn echtgenote en kinderen kunnen er aldus voor kiezen om in België te blijven en hun leven hier verder uit te bouwen. Echter, indien betrokkenen hun gezinsleven willen behouden, dan zal dit elders moeten.

Het gezinsleven kan perfect behouden worden op een plaats buiten België. Ondanks hun jarenlange verblijf leggen mevrouw en de kinderen zo goed als geen bewijzen voor van banden met België. Het administratief dossier bevat geen enkel attest dat betrekking heeft op mevrouw ondanks haar verblijf sinds 2004. Mevrouw toont aldus niet aan dat zij hechte banden ontwikkelde met België en evenmin dat zij het Nederlands machtig is of hiertoe minstens een poging ondernam. Ook voor de kinderen worden slechts schoolattesten voorgelegd voor het schooljaar 2012-13 en dit enkel voor A., S., A. en R.. Verder bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van opgebouwde banden van de kinderen. Uit het administratief blijkt aldus dat er geen sprake is van enige hinderpalen die het voor mevrouw en de kinderen bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Wat het hoger

belang en welzijn van de kinderen betreft dienen wij op te merken dat het belang van het kind een primordiaal belang heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Echter, de kinderen verkrijgen op basis van huidige aanvraag 9bis een tijdelijke verblijfsmachtiging, betrokkene toont dan ook niet aan dat het belang van zijn kinderen in het gedrang komt. We merken op dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om hen samen met hun moeder in België te laten verblijven. Zijn echtgenote en kinderen kunnen perfect in België blijven, indien zij dat wensen. Echter, indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene dan zal dit elders moeten. Betrokkene en zijn echtgenote kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor hun kinderen, namelijk de kinderen en de echtgenote in België laten blijven, of betrokkene vergezellen naar een land waar zij kunnen verblijven. Volledigheidshalve merken we nog op dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 6, artikel 12, artikel 28 en artikel 29. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op dat de kinderen van betrokkene op basis van huidige aanvraag 9bis een tijdelijke verblijfsmachtiging krijgen maar dat betrokkene hiervan uitgesloten wordt door zijn actuele en ernstige feiten van openbare orde.

*Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde en veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Aan betrokkene kan geen verblijfsmachtiging worden toegestaan.
(...)"*

Op 8 februari 2018 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel, dat tevens werd ter kennis gebracht op 20 februari 2018, maakt de tweede bestreden beslissing uit.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt, na lezing van het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoeker geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden." (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoeker bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van de onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 van de vreemdelingenwet impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoeker voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in een enig middel een uitgebreide kritiek naar voor brengt die volledig gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 8 februari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De verzoeker betwist slechts de motieven van deze weigeringsbeslissing en hanteert doorheen het hele middel consequent de argumentatie dat “*de bestreden beslissing*” (enkelvoud) deze of gene van de door hem aangehaalde rechtsregels schendt. Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat het middel tevens zou zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten welke rechtsregel precies door deze tweede bestreden beslissing zou zijn geschonden en op welke wijze.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op eigen feitelijke en juridische gronden, die in de bijlage 13 uitdrukkelijk worden vermeld. Het gaat met name om de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten (geldig paspoort voorzien van een geldig visum). De eerste bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9*bis* van de vreemdelingenwet. Uit geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of haar uitvoeringsbesluiten blijkt dat een dergelijke beslissing of de onderliggende aanvraag enig verblijfsrechtelijk gevolg voor de betrokken vreemdeling sorteert. Het kwam de verzoeker dan ook toe om, los van de kritiek die wordt geformuleerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, de rechtsregels te benoemen die door de tweede bestreden beslissing worden geschonden, alsook om concreet toe te lichten op welke wijze de tweede bestreden beslissing deze of gene rechtsregel zou schenden. De verzoeker blijft op dit punt echter in gebreke.

De Raad stelt zodoende vast dat in de voorliggende zaak geen ‘middel’ in de zin van de voornoemde bepalingen wordt aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel in het inleidende verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 9*bis*, 13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24, tweede en derde lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). De verzoeker betoogt tevens dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en in de uiteenzettingen van het enig middel voert de verzoeker tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat verweerster het verzoek overeenkomstig art. 9bis Vw dd. 5.11.2013 ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard.

Terwijl de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, noch afdoende, dit in het licht van art. 8 EVRM, artikel 24, tweede en derde lid Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de beginselen van behoorlijk bestuur

Zodat ook verzoeker, naast zijn echtgenote en zijn kinderen, verblijf zou mogen houden in het rijk.

Toelichting

De materiele motiveringsplicht

De motivering dient correct, volledig en afdoende te zijn.

Verweerster wekt de illusie van een keuzemogelijkheid voor de echtgenote en vooral de kinderen van verzoeker om verzoeker te volgen waar hij het grondgebied zou moeten verlaten.

Die keuze mogelijkheid bestaat niet en die onmogelijkheid is precies het motief van verweerster om de kinderen en de echtgenote wel een verblijfsrecht toe te staan.

Het motief van de keuzemogelijkheid is derhalve niet correct en schendt de materiele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Meteen zijn ook artikel 8 van het EVRM en artikel 24, tweede en derde lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (het recht dat belangen van de kinderen de eerste overweging vormen bij alle handelingen betreffende kinderen het recht om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders te onderhouden) en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, geschonden.

De kinderen hebben niet de keuze of de kinderen moeten "kiezen tussen de cholera en de pest"

Onrechtstreeks zijn hier de belangen van de kinderen geschonden, door hen ofwel te verplichten hun onderwijs stop te zetten in Vlaanderen, waar ze hebben leren en schrijven in het Nederlands en enkel het Nederlands alfabet kennen, anderzijds het contact en de aanwezigheid van hun vader, welke instaat voor hun zo nodige zowel materiele als morele begeleiding.

Voor het zoontje A. bestaat de keuze nog minder nu deze hier verder medisch dient te worden opgevolgd voor een ernstig medisch probleem, waarvoor verzoeker verwijst naar een thans lopende procedure voor de RVV tegen een niet verlenging van verblijf om medische redenen.

Zoontje A. volgt gespecialiseerd onderwijs aan het BSBO D. – (...) (stuk 16); soort onderwijs dat in Pakistan zeker niet beschikbaar is en verweerster weet dit anders zou de regularisatie van verblijf aan de kinderen niet zijn toegestaan.

Andere kinderen van de familie F. lopen school aan VBS V.; de directeur attesteert dat ze zijn gestart op de leeftijd van 2,5 jaar, zeer goed Nederlands spreken en dat hun ouders hun uiterste best doen om de kinderen steeds op tijd naar school te brengen. Het gaat over de kinderen A. (1KB), A. M. (K2), H.-A. (IL), R. (L2), A. en S. (L3) (stuk 16)

De aangevochten beslissing raakt dus weliswaar onrechtstreeks, doch wel heftig het belang van de kinderen.

De Raad erkent in zijn rechtspraak dat in bepaalde gevallen de belangen van de kinderen de belangen van hun ouders kunnen overtreffen zodat ook de particuliere belangen van de kinderen afzonderlijk dienen getoetst te worden.

Verweerster heeft dit in de aangevochten beslissing niet gedaan, minstens niet op afdoende wijze.

Het is geen discussiepunt meer dat zowel bij beslissingen die rechtstreeks betrekking hebben op het kind als op beslissingen die onrechtstreeks betrekking hebben op kinderen het beginsel van het belang van het kind een belangrijke rol heeft.

Het laat geen twijfel dat het gewicht van het belang van de kinderen in casu zeer groot is rekening houdend met de omstandigheden en de feiten.

Het hoger belang van het kind stelt dat er een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen gemaakt wordt waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de belangen van de betrokken kinderen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' - toets waarbij wordt nagegaan of verweerder een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Verweerder doet dit niet en ontwijkt die plicht gewoon door te stellen dat niets belet dat de kinderen hun vader volgen.

Dit is niet "een afweging maken" , minstens is de afweging noch redelijk, noch fair...

De schending van art. 8 EVRM staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefte doel. (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Verweerder roept een gevaar in voor de openbare orde en verwijst daarbij enkele en gewoon naar een correctionele veroordeling van 6 maanden effectief.

Verweerder gaat niet in op de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld, noch hoelang het geleden is dat deze feiten zouden zijn gepleegd, hun "gewicht" in het kader van de openbare veiligheid, de hoegrootheid van de schade welke de feiten zouden hebben betekend voor haar zelf of voor anderen....

Verweerder stelt over de veroordeling van verzoeker enkel het volgende:

"Bovendien blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene werd namelijk veroordeeld door het Hof van Beroep te Bergen op 21.11.2017 tot een gevangenisstraf van zes maanden voor vereniging van misdadigers en witwassen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene onder de dekmantel van de door hem (mede) opgerichte vennootschap A. W., verschillende nachtwinkels uitbaatte, daar verschillende personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving en waarbij een deel van de opbrengst verduisterd werd door het vervalsen van de rekeningboeken en door het geld naar het buitenland te versturen (per vliegtuig of auto en later via rekeningen van derden). Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde en vormt een actueel en ernstig gevaar voor onze openbare orde. "

Welnu wenst verzoeker te stellen dat:

- De feiten waarvoor hij veroordeeld werd allen dateren van voor het jaar 2010, dus meer dan 8 jaar geleden
- De feiten verband houden met feiten gepleegd door zijn broer S. A., feiten waar verzoeker weinig mee te maken had, laat staan ervan op de hoogte was.
- hij, verzoeker, uiteraard geen enkel vermogensrechtelijk voordeel uit de feiten heeft bekomen en uiteraard ook niet is veroordeeld tot welke schadevergoeding dan ook, noch tot verbeurdverklaring van welk voordeel hij (niet) zou hebben geput uit een misdrijf.
- Er slechts een BP-stelling gegrond is verklaard tegen de andere betichten, maar niet tegen verzoeker - Verzoeker meteen na de feiten - in 2010 - zijn aandelen in de vennootschap A. W. volledig heeft overgelaten, en gestopt is met een mandaat van zaakvoerder in de vennootschap A. W., precies omdat hij ontgoocheld was in bepaalde transacties van medevennoten waar hij het niet eens mee was.
- Verzoeker steeds alle sociale en fiscale verplichtingen heeft nagekomen en noch door een sociale kas of door de fiscus is aangesproken in achterstallen, laat staan boetes...dit daar waar verzoeker al sedert het jaar 2001 tot heden quasi zonder onderbreking het zelfstandigen statuut heeft en steeds correct zijn belastingen en sociale bijdragen betaald heeft. (stukken 4 tot en met 6)
- Verzoeker na 2010 andere vennootschappen heeft opgericht en daar zaakvoerder is van geweest en (van 2010 tot 2012 was dat het bedrijf C. en vanaf 2015 was dat S. BVBA met ondernemingsnummer (...) met zetel te M. aan de (...)straat 136.; met laatstgenoemd bedrijf heeft hij ook nog in het jaar 2016

volledig legaal personeel tewerkgesteld, inclusief uiteraard met betaling van sociale bijdragen en voorheffing)

- Verzoeker eigenaar is van onroerende goederen; zelfs nog na de feiten waarvoor hij veroordeeld werd bijkomende onroerende goederen heeft aangekocht, o.m. de gezinswoning in M. stukken (stukken 7 tot 10), hetgeen niet bepaald het gedrag kan genoemd worden van een crimineel

Verzoeker noemt de commentaar van verweester in de aangevochten beslissing mbt zijn veroordeling en het betekenen van een gevaar voor de openbare orde, dan ook weinig objectief, op bepaalde punten onjuist, minstens onvolledig

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker niet zoals verweester stelt "een actueel en ernstig gevaar vormt voor onze openbare orde. " Toch niet in een mate dat dit een uitzondering op de toepassing van art. 8 EVRM zou kunnen rechtvaardigen.

Temeer als daartegenover staat een hecht gezin met een echtgenote en 9 kinderen (stuk 14), welke allen hier legaal verblijf mogen houden, schoollopen of medische verzorging moeten hebben welke niet in hun land van herkomst kan geboden worden.

Overigens, al zou gesteld worden dat zij hun vader moeten volgen, dan ook zou dat betekenen dat vader-verzoeker al zijn have en goed moet achterlaten en op de leeftijd van 60 jaar zou moeten herbeginnen in een ander land met het uitbouwen van een verdienste, zo noodzakelijk om het uitgebreide gezin te kunnen onderhouden;

In België heeft verzoeker wel een vast inkomen, dit door zijn noeste arbeid als zelfstandige en zaakvoerder; ook door zijn investeringen in zijn bescheiden bedrijfje de S. S. waar hij ook aandeelhouder van is. (zie stuk 4)

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid onderworpen is.

Waar verweester verwijst naar het schijnhuwelijk en het feit dat hij "de Belgische procedure voor gezinshereniging misbruikt heeft en een verblijfsvoordeel van meer dan elf jaar gehad heeft" en daarbij verwijst naar het beginsel van " fraus omnia corrumpit " dan erkent verzoeker dat verweester dit beginsel kan aanwenden om een "einde te stellen aan een verblijf

In casu gaat het echter niet om het stellen van een einde van het verblijf dat als gevolg van het huwelijk met de Belgische is gekomen, wel om een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bisVw, gestoeld op een totaal andere basis dan het voorgehouden (schijn)huwelijk; sedert een einde was gesteld aan het verblijf wegens " fraus omnia corrumpit" had verzoeker op basis van tal van andere gronden (o.m. medische regularisatie voor medisch probleem van zoontje A.) rechtsgeldig mogen verblijven en verder zijn belangen alhier legitiem kunnen ontwikkelen. Dit door verweester aangehaalde motief van " fraus omnia corrumpit mist in casu een zekere relevantie.

Art. 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Zoals reeds supra gesteld, heeft verzoeker slechts een relatief lichte correctionele veroordeling opgelopen, veroordeling waarmede zeker niet kan gesteld worden dat zo hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en veiligheid, dit gevaar zeker niet opweegt tegen de schending van art. 8 EVRM.

Door de aangevochten beslissing en de uitvoering ervan wordt het gewaarborgd recht op gezinsleven geschonden. Het is niet redelijk te verwachten - zoal verweester dat doet - dat de gezinsleden van verzoeker, om hun vader naar Pakistan te volgen.

Artikel 8 EVRM is manifest geschonden; Schending doorstaat ook niet de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets. De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefte doel. (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Artikel 24. tweede lid van het HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE van 7 december 2000 (het recht dat belangen van de kinderen de eerste overweging vormen bij alle handelingen betreffende kinderen) en artikel 24 derde lid van datzelfde handvest (het recht om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders te onderhouden) en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991

De rechtspraak van de raad over de effectieve werking van het handvest is duidelijk (RvV 30 mei 2016, nr. 168.654: RvV 5 februari 2016 nrl61.481; RvV 15.1.2015 nr.136.353)

Het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009. Het bevorderen en beschermen van de rechten van het kind is één van de doelstellingen van de Europese Unie en wordt in het Verdrag van Lissabon nog meer benadrukt. Door de inwerkingtreding kreeg het Handvest dezelfde juridische waarde als de verdragen van de Europese Unie en werd het een juridisch bindend document dat rechtstreekse werking kent. Hierdoor kan artikel 24 van het Handvest worden ingeroepen in geschillen waar het Unierecht wordt toegepast. Sinds het Verdrag van Lissabon bepaalt artikel 3 van het VEU uitdrukkelijk dat de bescherming van de rechten van het kind een algemene doelstelling van de Europese Unie is en dat het eveneens een belangrijk aspect is van het externe beleid van de Europese Unie.

Zoals hierboven reeds gesteld, raakt de aangevochten beslissing weliswaar onrechtstreeks, doch wel heftig het belang van de kinderen.

De Raad erkent in zijn rechtspraak dat in bepaalde gevallen de belangen van de kinderen de belangen van hun ouders kunnen overtreffen zodat ook de particuliere belangen van de kinderen afzonderlijk dienen getoetst te worden.

Het is geen discussiepunt meer dat zowel bij beslissingen die rechtstreeks betrekking hebben op het kind als op beslissingen die onrechtstreeks betrekking hebben op kinderen het beginsel van het belang van het kind een belangrijke rol heeft.

Het laat geen twijfel dat het gewicht van het belang van de kinderen - belang zoals hierboven omschreven - in casu zeer groot is rekening houdend met de omstandigheden en de feiten van het dossier.

Het hoger belang van het kind stelt dat er een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen gemaakt wordt waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de belangen van de betrokken kinderen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' - toets waarbij wordt nagegaan of verweerster een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Verweerster heeft misschien een afweging gemaakt, maar ze is noch redelijk, noch fair...

Minstens kan gesteld worden dat er met meerdere factoren geen rekening is gehouden

Het is niet redelijk te verwachten - zoals verweerster dat doet - dat de gezinsleden van verzoeker, hun vader naar Pakistan maar moeten volgen.

De "keuze" bestaat althans helemaal niet voor zontje A. welke hier verder medisch dient te worden opgevolgd . (A. kon jaren legaal verblijf houden op basis van art. 9ter Vw; recent voor de huidige aangevochten beslissing werd door verweerster terzake art. 9ter Vw geweigerd de machtiging te verlengen - zie supra)

De keuze bestaat ook niet voor de schoolgaande kinderen (5 in totaal!) welke hier hebben leren lezen en schrijven in het nederlands en het nederlands zelfs als enige lees- en schrijftaal hebben.

De schending van art. 8 EVRM staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefte doel. (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9 van het KB van 17/5/2007, van de artikelen 9bis, 13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Hij betoogt dat de keuzemogelijkheid van de kinderen niet correct is. Hun belangen zouden zijn geschonden door hen ofwel te verplichten hun onderwijs stop te zetten in Vlaanderen of hen anderzijds het contact met hun vader te ontzeggen. Hij zou instaan voor de materiële en morele begeleiding van zijn kinderen. Zijn zoontje A. zou opgevolgd worden voor een ernstig probleem en bijzonder onderwijs volgen dat niet beschikbaar is in het herkomstland, reden waarom het verblijf aan de kinderen en de moeder werd toegekend. Er wordt enkel verwezen naar de veroordeling, zonder in te gaan op de feiten, terwijl die zouden dateren van het jaar 2010 en dat hij er niet veel mee te maken had omdat ze gepleegd zouden zijn geweest door zijn broer. Hij zou zijn aandelen in de vennootschap A. W. hebben overgelaten en steeds alle sociale en fiscale verplichtingen zijn nagekomen. Hij zou een nieuwe vennootschap hebben opgericht nadien en zou ook nog in het jaar 2016 op legale wijze mensen tewerkgesteld hebben. Omdat er geen einde werd gesteld aan een verblijfsrecht, zou er geen toepassing gemaakt kunnen worden van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent alle elementen die door verzoeker werden ingeroepen in zijn aanvraag gemotiveerd werd. Verzoeker maakt het tegendeel alleszins niet aannemelijk. Hij is het niet eens met de motivering.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker d.d. 19 april 2000 een aanvraag tot vestiging indiende in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote, naar aanleiding waarvan hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 25 oktober 2010. Op 26 december 2000 scheidde het echtpaar uit de echt. De echtscheiding werd overgeschreven in het register van de Burgerlijke Stand op 26 maart 2001. Verzoeker stond slechts 1 jaar en 9 maanden op het zelfde domicilieadres als zijn vrouw ingeschreven. Op 20 april 2002 trad verzoeker in het huwelijk met de 21 jaar jongere mevrouw S. B.. Zij kwam op 21 mei 2004 naar België in het kader van gezinshereniging. Zij werd op 27 januari 2006 in het bezit gesteld van een BIVR van onbeperkte duur. Deze verblijfskaart werd op 6 november 2008 verkeerdelijk omgezet in een F-kaart.

Naar aanleiding van een onderzoek naar een mogelijks schijnhuwelijk met de Belgische onderdane, vernielde de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde voormeld huwelijk op 11 september 2003. In beroep werd het vonnis bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Gent op 26 november 2009. Het huwelijk werd strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Door dit arrest werd de vestiging van verzoeker ingetrokken bij beslissing van 3 augustus 2010. Bijgevolg werd ook het verblijfsrecht van mevrouw S. B. en de kinderen ingetrokken op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Er is dus wel degelijk sprake van fraude in de zin van ‘fraus omnia corrumpit’ en het staat de verwerende partij wel degelijk vrij om die fraude in rekening te brengen in het kader van haar discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis, wat een gunstmaatregel betreft.

In de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd wat volgt:

“(…) Allereerst stellen we vast dat het huwelijk van betrokkene waardoor hij gemachtigd werd zich in België te vestigen strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde; Betrokkene heeft de Belgische procedure voor gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent. (...)”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat er in de bestreden beslissing enkel zou verwezen zijn naar een door hem opgelopen veroordeling, zonder in te gaan op de feiten, nu in de beslissing gemotiveerd werd als volgt:

“Bovendien blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene werd namelijk veroordeeld door het Hof van Beroep te Bergen op 21.11.2017 tot een gevangenisstraf van zes maanden voor vereniging van misdadigers en witwassen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene onder de dekmantel van de door hem (mede) opgerichte vennootschap A. W., verschillende nachtwinkels uitbaatte, daar verschillende personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving en waarbij een deel van de opbrengst verduisterd werd door het vervalsen van de rekeningboeken en door het geld naar het buitenland te versturen (per vliegtuig of auto en later via rekeningen van derden). Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde en vormt een actueel en ernstig gevaar voor onze openbare orde. (...)”

Er werd gewezen op het feit dat verzoeker met een mede door hem opgerichte vennootschap personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke vaststelling strijdt met de stukken uit het dossier. Er werd hierbij benadrukt dat het gaat om ernstige inbreuken, waardoor hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het aanvragen van een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft een gunstmaatregel, waardoor het de verwerende partij vrijstaat om gelet op de aard van de gepleegde feiten te beoordelen dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het gegeven dat de feiten enkele jaren geleden zouden zijn gepleegd, terwijl de veroordeling dateert van 2017 en dergelijke veroordeling voorafgaat aan het misleiden van de Belgische autoriteiten door het afsluiten van een schijnhuwelijk, is het geenszins kennelijk onredelijk om die elementen in beschouwing te brengen bij het al dan niet toekennen van een gunstmaatregel.

Waar verzoeker erop wijst dat hij zijn aandelen in de vennootschap A. W. heeft overgelaten, hij steeds alle sociale en fiscale verplichtingen is nagekomen en een nieuwe vennootschap heeft opgericht, gaat hij eraan voorbij dat ook hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de beslissing. Er werd erkend dat verzoek sinds 1998 in het Rijk verblijft, maar tevens opgemerkt dat hij geboren en getogen is in Pakistan, waar hij meer dan 40 jaar verbleef en vastgesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij er geen banden meer zou hebben omdat hij pas op 40-jarige leeftijd Pakistan heeft verlaten en ernaar terugkeerde om er in het huwelijk te treden in 2002. M.b.t. de handelszaken luidt de beslissing als volgt:

“(…) Verder meent betrokkene dat hij zich hier goed integreerde en hier verschillende handelszaken oprichtte en waarvan hij eveneens een arbeidscontract voorlegt. Het is verbazend dat betrokkene het feit dat hij hier verschillende handelszaken oprichtte als element van integratie aanhaalt, want uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat net deze handelszaken gebruikt werd als dekmantel om geld wit te wassen. Verder legt betrokkene geen enkel integratiestuk voor. Ondanks zijn verblijf sinds 1998 legt betrokkene geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, buiten dus de oprichting en uitbating van de handelszaak als dekmantel voor de criminele organisatie waarin een sleutelrol vervulde. Zijn opgebouwde banden met België, waarvan betrokken ondanks zijn jarenlange verblijf dus geen enkel bewijs voorlegt, wegen aldus niet op tegen het ernstig en actueel gevaar door hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.(…)”

Tenslotte gaat hij in op de aanwezigheid van zijn kinderen, die wegens ernstige medische problemen in hoofde van zijn zoon A. samen met hun moeder gemachtigd werden tot een verblijf. Hij gaat eraan voorbij dat zijn kinderen en echtgenote niet gemachtigd werden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doch wel op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en dit voor een uur van één jaar. Het staat zijn gezin derhalve vrij om, na afloop van dit jaar of zelfs vroeger, verzoeker te vergezellen naar een land alwaar zij hun gezinsleven kunnen verderzetten.

Bovendien werd op 7 december 2017 de beslissing genomen tot niet verlenging van het BIVR, waardoor niet kan worden ingeroepen dat de medische toestand de kinderen zou verhinderen het grondgebied te verlaten.

Ook m.b.t. het aangevoerde schoollopen van zijn kinderen en de verschillende bepalingen van het Kinderrechtenverdrag werd uitvoerig gemotiveerd in de beslissing. Er werd opgemerkt dat er ondanks het jarenlange verblijf voor de kinderen en de echtgenote geen bewijzen worden voorgelegd van hun banden met België. Daarnaast werd erop gewezen dat voor de kinderen enkel schoolattesten werden voorgelegd voor het schooljaar 2012-2013 en dit enkel voor A., S., A. en R.. Verzoeker betwist die bevindingen niet.

M.b.t. de belangen van het kind werd erop gewezen dat hij in het belang van de kinderen ervoor kan opteren om ze in België bij de moeder te laten, waardoor dit niet geschaad wordt. Daarbij werd benadrukt dat verzoeker zelf de belangen van de openbare orde geschaad heeft door enerzijds zijn schijnhuwelijk en anderzijds zijn veroordeling voor witwassen. Gelet op het feit dat de moeder gemachtigd is om bij de kinderen te blijven en dat het hele gezin ook vrijstaat om samen het grondgebied te verlaten en rekening houdend met het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde, is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoeker zelf de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag. Verder werd erop gewezen dat aan de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag directe werking moet worden ontzegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 152.977, d.d. 21 september 2015, onder meer wat volgt:

“(…) De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356-11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontnemen bij het onderzoek van verzoeker om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.(…)”

Verzoeker betwist tenslotte niet dat de bescherming geboden door artikel 8 EVRM niet absoluut is en dat het de verwerende partij vrijstaat te oordelen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de bescherming van het individu en zijn gezins- of familieleden. In casu werd is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de actuele, werkelijk een voldoende ernstige bedreiging die hij vormt door zijn persoonlijk gedrag zwaarder doorweegt dan zijn belangen en die van zijn gezin. Verzoeker toont niet aan dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. Beoordeling

Ter ondersteuning van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel betoogt de verzoeker onder meer dat de gemachtigde op basis van een onvolledig onderzoek en deels op basis van onjuiste vaststellingen oordeelde dat hij *“een actueel en ernstig gevaar vormt voor onze openbare orde”*.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt vooreerst op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing (verder: de bestreden beslissing) blijkt dat de vaststelling dat de verzoeker een *“actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde”* een determinerend motief vormt om de verblijfsaanvraag in hoofde van de verzoeker te weigeren. Hoewel de gemachtigde in eerste instantie aangeeft dat het bedrieglijk handelen van de verzoeker (het aangaan van een schijnhuwelijk waaruit de verzoeker meer dan elf jaar ten onrechte een verblijfsvoordeel heeft gehaald) met toepassing van het beginsel *‘fraus omnia corrumpit’* volstaat om de aanvraag te weigeren, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde zijn weigeringsbeslissing in zeer grote en overwegende mate heeft gegrond op de vaststelling dat de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Dat deze laatste vaststelling het meest dragende

weigeringsmotief uitmaakt, blijkt niet enkel uit het feit dat de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent zeer uitgebreid zijn en dat zij veel meer uitgewerkt zijn dan de vaststellingen omtrent het bedrieglijk handelen, maar vooral uit het feit dat de gemachtigde meermaals uitdrukkelijk aangeeft en ook concludeert dat de weigeringsbeslissing is gestoeld op het actuele, werkelijke en ernstige gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker uitgaat.

De Raad verwijst hierbij naar de volgende motieven:

“Bovendien blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene werd namelijk veroordeeld door het Hof van Beroep te Bergen op 21.11.2017 tot een gevangenisstraf van zes maanden voor vereniging van misdadigers en witwassen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene onder de dekmantel van de door hem (mede) opgerichte vennootschap A. W., verschillende nachtwinkels uitbaatte, daar verschillende personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving en waarbij een deel van de opbrengst verduisterd werd door het vervalsen van de rekeningboeken en door het geld naar het buitenland te versturen (per vliegtuig of auto en later via rekeningen van derden). Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde en vormt een actueel en ernstig gevaar voor onze openbare orde.

(...)

Het is verbazend dat betrokkene het feit dat hij hier verschillende handelszaken oprichtte als element van integratie aanhaalt, want uit het arrest van het hof van Beroep blijkt dat net deze handelszaken gebruikt werd als dekmantel om geld wit te wassen. (...) Zijn opgebouwde banden met België, waarvan betrokkene ondanks zijn jarenlange verblijf dus geen enkel bewijs voorlegt, wegen aldus niet op tegen het ernstig en actueel gevaar door hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

(...)

Allereerst merken we op dat zijn echtgenote en kinderen het voorwerp zijn van een beslissing tot tijdelijke verblijfsmachtiging in het kader van huidige aanvraag 9bis maar dat betrokkene door het ernstige en actuele gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, geen verblijfsmachtiging kan worden toegestaan.

(...)

Volledigheidshalve merken we op dat de kinderen van betrokkene op basis van huidige aanvraag 9bis een tijdelijke verblijfsmachtiging krijgen maar dat betrokkene hiervan uitgesloten wordt door zijn actuele en ernstige feiten van openbare orde.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. (...) Uit hetgeen vooraangaat blijkt duidelijk dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen vooraangaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde en veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Aan betrokkene kan geen verblijfsmachtiging worden toegestaan.”

Het motief dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, is dan ook onmiskenbaar het determinerend motief om de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te weigeren in hoofde van de verzoeker.

Dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, wordt in de bestreden beslissing als volgt onderbouwd:

“Bovendien blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene werd namelijk veroordeeld door het Hof van Beroep te Bergen op 21.11.2017 tot een gevangenisstraf van zes maanden voor vereniging van misdadigers en witwassen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene onder de dekmantel van de door hem (mede) opgerichte vennootschap A. W., verschillende nachtwinkels uitbaatte, daar verschillende personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving en waarbij een deel van de opbrengst verduisterd werd door het vervalsen

van de rekeningboeken en door het geld naar het buitenland te versturen (per vliegtuig of auto en later via rekeningen van derden). Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde en vormt een actueel en ernstig gevaar voor onze openbare orde.”

De verzoeker kan worden gevolgd waar hij argumenteert dat deze vaststellingen onvolledig en deels onjuist zijn. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Bergen van 21 november 2017 blijkt inderdaad dat de feiten voornamelijk verband houden met het door verzoekers broer gepleegde misdrijf. Daar waar in de bestreden beslissing op zich op correcte wijze wordt vastgesteld dat de vennootschap A. W. verschillende personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving en waarbij een deel van de opbrengst verduisterd werd door het vervalsen van de rekeningboeken en door het geld naar het buitenland te versturen, blijkt niet dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze heeft onderzocht wat precies het aandeel van de verzoeker was in deze activiteiten. Uit het voormelde arrest van 21 november 2017, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker enkel en alleen werd veroordeeld voor de tenlastelegging onder punt II. B., met name het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen (cf. artikel 324, eerste lid, van het Strafwetboek). Met betrekking tot de tenlastelegging onder punt II. A. werd de verzoeker, in tegenstelling tot zijn broer S. A., niet schuldig bevonden, noch veroordeeld als aanstoker van deze vereniging (cf. artikel 323 Strafwetboek). De verzoeker werd evenmin schuldig bevonden of veroordeeld voor de tenlastelegging onder de punten I. A. en I. B., waaronder het witwassen voor een som van 31.815 euro (cf. artikel 505 Strafwetboek). Tevens blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep dat het verzoekers broer was die instond voor de aanwerving van het personeel dat werd tewerkgesteld in de nachtwinkels, uitgebaat door de vennootschap A. W., en dat het ook enkel verzoekers broer was die zich bezig hield met de financiering van de winkels en met het versturen van geld naar het buitenland, terwijl de verzoeker zich bezig hield met het dagelijks bestuur van verschillende nachtwinkels die hij één voor één bezocht en waarbij hij de bestellingen en opbrengsten behandelde.

Uit het arrest van het Hof van Beroep kan, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde heeft vastgesteld, dan ook niet blijken dat de verzoeker werd veroordeeld voor feiten van witwassen. Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, blijkt niet dat de verzoeker enig vermogensrechtelijk voordeel heeft gehaald uit de feiten, noch werd er in zijn hoofde een verbeurdverklaring uitgesproken van enig voordeel. Aangezien de verzoeker blijkens het arrest van het Hof van Beroep niet werd veroordeeld voor witwassen, schendt de bestreden beslissing op dit punt zowel de materiële motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien getuigen de motieven van de bestreden beslissing van een al te grote veralgemening waar wordt gesteld dat de verzoeker *“onder de dekmantel van de door hem (mede) opgerichte vennootschap A. W., verschillende nachtwinkels uitbaatte, daar verschillende personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving en waarbij een deel van de opbrengst verduisterd werd door het vervalsen van de rekeningboeken en door het geld naar het buitenland te versturen (per vliegtuig of auto en later via rekeningen van derden)”*. De gemachtigde maakt immers geen enkel onderscheid tussen de feiten waarvoor verzoekers broer werd veroordeeld en de feiten waarvoor de verzoeker zelf werd veroordeeld. De genuanceerde benadering door het Hof van het aandeel van de verzoeker (dagelijks bestuur van de nachtwinkels en beheer van bestellingen en inkomsten) en dat van zijn broer (aanstoker van de vereniging van misdadigers, verantwoordelijke voor de financiering en de aanwerving van personeel van de nachtwinkels alsook voor het versluizen van gelden naar het buitenland), vindt op geen enkele wijze enige weerklank in de beoordeling van de gemachtigde. Niettemin geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing meermaals aan dat de verzoeker *“door zijn persoonlijk gedrag”* een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Deze vaststelling berust dan ook op een onzorgvuldige feitenvinding.

De verzoeker kan tevens worden gevolgd waar hij stelt dat de hem ten laste gelegde feiten dateren van de periode 2008 tot 2010. Het is dan ook geenszins een evidentie dat de verzoeker omwille van deze feiten, bij afwezigheid van enige indicatie van meer recente strafbare gedragingen, acht jaar nadien nog steeds een *“actuele”* bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook op dit punt ligt geen zorgvuldige besluitvorming voor.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden. Aangezien een determinerend motief van de bestreden weigeringsbeslissing hierdoor is aangetast, leidt dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder betwist overigens niet dat de feiten kaderen in de voornamelijk door verzoekers broer gepleegde misdrijven en dat de verzoeker op zich hiermee weinig te maken had. Evenmin wordt betwist dat de verzoeker geen vermogensrechtelijk voordeel haalde uit de feiten, noch dat de feiten dateren van minstens acht jaar terug. De verweerder poogt in tegendeel nieuwe motieven toe te voegen aan de bestreden beslissing waar hij stelt dat het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel uitmaakt *“waardoor het de verwerende partij vrijstaat om gelet op de aard van de gepleegde feiten te beoordelen dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het gegeven dat de feiten enkele jaren geleden zouden zijn gepleegd, terwijl de veroordeling dateert van 2017 en dergelijke veroordeling voorafgaat aan het misleiden van de Belgische autoriteiten door het afsluiten van een schijnhuwelijk, is het geenszins kennelijk onredelijk om die elementen in beschouwing te brengen bij het al dan niet toekennen van een gunstmaatregel.”* In de bestreden beslissing wordt immers geenszins gesteld dat het gegeven dat de verblijfsmachtiging een gunstmaatregel uitmaakt en dat het louter plegen van feiten in het verleden volstaat om deze gunstmaatregel niet toe te kennen. In tegendeel wordt op stellige wijze gesteld dat aan de verzoeker *“door het ernstige en actuele gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, geen verblijfsmachtiging kan worden toegestaan”*. Hierboven werd vastgesteld dat hieromtrent niet correct werd gemotiveerd en dat er evenmin een zorgvuldige feitenvinding voorligt.

Ook het afsluiten van het schijnhuwelijk wordt in de bestreden beslissing niet in verband gebracht met het actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde. De Raad merkt dienaangaande op dat de gemachtigde *in casu* duidelijk heeft gemotiveerd dat *“betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene werd namelijk veroordeeld door het Hof van Beroep te Bergen op 21.11.2017 tot een gevangenisstraf van zes maanden voor vereniging van misdadigers en witwassen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene onder de dekmantel van de door hem (mede) opgerichte vennootschap A. W., verschillende nachtwinkels uitbaatte, daar verschillende personen tewerkstelde zonder enig respect voor de sociale wetgeving en waarbij een deel van de opbrengst verduisterd werd door het vervalsen van de rekeningboeken en door het geld naar het buitenland te versturen (per vliegtuig of auto en later via rekeningen van derden).”* Er wordt zodoende een rechtstreeks en exclusief causaal verband gelegd tussen de feiten waarvoor de verzoeker zou zijn veroordeeld door het Hof van Beroep en het actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker zou uitgaan.

De Raad zou zijn in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschrijden en zich in de plaats van het bestuur stellen door toe te laten dat aan de weigeringsbeslissing motieven worden toegevoegd die er niet in terug zijn te vinden, in plaats van enkel de wettigheid van de motieven te beoordelen die in de bestreden beslissing zelf zijn veruitwendigd (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing is derhalve, wat deze beslissing betreft, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De vordering tot schorsing wordt voor het overige dan ook, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Aangezien één van beide bestreden beslissingen wordt vernietigd, is het passend de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE